

FEHÉR FERENC

FÜSERCEGÉS

*Nem az élet jele — az élet maga!
Amit nem szikrázó nap, csak éjszaka
vetíthet, égbolt az is: a csillaga!*

*Nem a harsánykodás — az ám a nagy valami:
sírhanthból a füsercegést kihallani!*

*Inkább a megváltó magány, a szülőkre emlékezés,
ahogy az utolsó tanítvány szemébe néz
Adahatár hűségese — Sőregi Teréz.*

*Jelet nem adhatnak távozók, se ők:
a megtértek s már itthon idegenkedők,
a csempés, vasrácsos házaikba temetkezők ...*

*És mondom nektek, amit a fül a néma kínon is áthall,
ahogy Sáfrány intene most, mázsányi szemlehungyással:
„Csak csináljátok! A kép nem ég el, csak a vásznak!”*

*Sírhanthból a füsercegést kihallani?
De azt is: az emléktelenek fülébe ordítani!*

*A szó halott, ha lehetünk nem leng vele.
S aki itt nem szólt — egy gondolatba se halhat bele!*

Ezzel az írással és verssel köszöntötte Acs Károly és Fehér Ferenc a húszéves *Életjelet* az előújság *Százezer szép szó* című, 1978. október 28-án megtartott jubileumi estjén.